

Δοκιμές στη σονάτα του σεληνόφωτος

1.

Ήταν δύσκολες οι μέρες
χωρίς εσένα στο σπίτι
να τριγυρνάω μόνη μου
και να νιώθω συνεχώς πως κάτι μου λείπει.

Πέρασε καιρός, και ακόμα δεν σου είχα μιλήσει
και κάπως σε αυτό, έπρεπε να βρω μια λύση.
Κάπως να καταφέρω να σε βρω
έτσι ώστε ακόμα και στη φαντασία μου,
να μπορέσω να σου μιλήσω έστω και για ένα λεπτό.

Γι' αυτό το πήρα απόφαση να φύγω,
να δραπετευσω από τους τέσσερις τοίχους
που με εμποδίζουν να ζήσω,
αυτούς που με κρατάνε από το να σου μιλήσω

Και μόλις βγήκα, αισθάνθηκα σαν τις πόρτες του παραδείσου να ανοίγω
Σαν μια ευκαιρία από τη στενοχώρια μου να ξεφύγω
και σαν ένα διάλειμμα για εμένα,
όλα μου τα προβλήματα να παραμελήσω.

Περπάτησα για ώρες με την ελπίδα κάπου να σε βρω,
όμως πουθενά, πίστευα το χρόνο μου πως σπαταλώ.
Γι' αυτό και αποφάσισα πίσω να γυρίσω
και από το Θεό μονάχα μια χάρη να ζητήσω.

Να με πάρει σε ένα μέρος
όπου μαζί σου θα μπορώ να ξανασυζητήσω
γιατί στο κόσμο αυτόν χωρίς εσένα μάλλον δεν μπορώ να ζήσω.

O. K.

2.

Το ραδιόφωνο σαν να 'τανε βουβό
δεν με γεμίζει πλέον,
η μουσική ακούγεται σαν να φωνάζει
και εγώ την αγνοώ.

Φταίει η επιθυμία μου
που δεν αρκεί πια,
το σπίτι σκονισμένο με πνίγει
και πνίγεται και αυτό μαζί μου,
σαν να βουλιάζουμε προς τον Άδη σιγά σιγά.

Είπα τέρμα. Ξεγλύστρισα από τις σκάλες,
τις αμέτρητες σκάλες,
φάνταζαν τόσες πολλές
μέχρι να περάσω από τη σκουριασμένη πόρτα. –

Βγήκα, έφυγα.

Σε περιμένω στο μέρος
που πάντα μας περιμένε,
σαν ερχόσουν ερχόταν και η άνοιξη,
ένα βήμα τη φορά και ένα λουλούδι άνθιζε.

Και όπως έφτανα με περιμένε η καταγίδα,
οι άνεμοι και οι αστραπές.
Ξαφνικά η άνοιξη έφευγε και με άφηνε μόνη στη βροχή,
γιατί κάτι έλειπε, εσύ έλειπες.

Και δεν θα ξανάρθεις,
σε πήραν μακριά μαζί τους οι άνεμοι
και άφησαν τη γη να κλαίει και να σπαράζει.
Βουβός ο καιρός, βουβή και η απουσία σου.

Γ. Κ.

3.

Το σπίτι είχε γεμίσει με θόρυβο
από τους ανθρώπους και την μουσική στο μπαρ
Προσπαθώ να το αγνοήσω
Αλλά όσο περνάει η ώρα, αρχίζω να παρανοώ

Γεμίζω σκέψεις για τις επιλογές μου
Ήταν η σωστή ή όχι;
Μα τον θέλω πολύ
Μήπως να πάω, και αν δεν είναι εκεί και πήγε κάπου αλλού;

ή χειρότερα αν δεν με θέλει εκεί...

Αλλά αν μείνω εδώ
σ' αυτό το σπίτι, δεν θα μάθω ποτέ,
θα μείνω για πάντα ν' απορώ

Θα πάω, θα το διακινδυνεύσω
μόνο και μόνο για να μάθω
την αλήθεια, αλλά και για να ξεφύγω
από την καθημερινότητα μου, που έχει γίνει πια συνήθεια .

B. Z.

4.

Το δωμάτιο σκοτεινιάζει και η γυναίκα μένει εκεί ακίνητη βλέποντας από μακριά τον νέο να φεύγει. Σκεφτόταν και κατηγορούσε τον εαυτό της που δειλίασε και δεν έφυγε μαζί του, που δεν κυνήγησε αυτό που ήθελε , και γιατί; Γιατί φοβόταν.

Ξημέρωσε. Οι πρώτες ακτίνες του ηλίου άρχισαν να φωτίζουν δειλά δειλά τους τοίχους του δωματίου. Απόλυτη ησυχία είχε αντικαταστήσει τους ήχους της Σονάτας. Όμως για την γυναίκα αυτή η ησυχία ήταν ο δυνατότερος θόρυβος. Ήθελε να κλείσει τα αυτιά της, να μην ακουει αυτή την ησυχία γιατί δεν υπήρχε πλέον κανείς θόρυβος, καμία μελωδία , κανένας νέος να την σταματήσει από το να σκέφτεται. Να σκέφτεται την ζωή της , μόνη της, τελείως μόνη. Της έλειπε ήδη. Ήδη η απουσία του νέου ήταν ηχηρή. Δεν της έλειπε το πρόσωπο του, η φωνή του, το άρωμα του , το άγγιγμα του αλλά η ευκαιρία για μια άλλη ζωή. Ο νέος δεν την ένοιαζε, δεν ήταν αυτό που ήθελε συμβόλιζε απλά την ανάγκη της να φύγει , αλλά όχι μαζί του.

Και τότε κατάλαβε πως ο νέος ήταν ένας περιοδικός αντιπερισπασμός που σε λίγο καιρό ο ήχος του δεν θα ήταν αρκετός για να καλύψει τον θόρυβο των σκέψεων της. Έβαλε στο ραδιόφωνο να παίζει η Σονάτα του Σεληνόφωτος, πήρε ένα ποτήρι έριξε μέσα όλα τα χάπια που είχε στο ντουλάπι της φυλακής της, της κουζίνας της. Τα ήπιε. Περίμενε, ακούγοντας την μελωδία , να φύγει. Πλέον δεν φοβόταν. Η μουσική συνέχιζε, η γυναίκα με τα μαύρα όμως είχε ήδη φύγει.

K. I.

5.

Αποφάσισε, λοιπόν, να κάτσει μόνη της στην αυλή του σπιτιού της . Πήγε στην κουζίνα, πρώτα, άρχισε να ψάχνει τα ντουλάπια, τα συρτάρια , τα κουτιά , για να βρει τα τσιγάρα που είχαν ξεμείνει από μια παλιά επίσκεψη μιας φίλης της. Μόλις τα βρήκε , οδηγήθηκε στην πίσω αυλή , εκεί ακουγόταν πιο δυνατά η Σονάτα του Σεληνόφωτος και άρχισε να σκέφτεται:

Υπάρχει λόγος που καπνίζω; Ρώτησε τον εαυτο της δυνατά. Η αλήθεια είναι πως δεν συνήθιζε να καπνίζει. Είχε χρόνια ξα νιώσει αυτή την αίσθηση. Συνέχισε λέγοντας :

Ποσό καιρό έχω να ακούσω μουσική; Ποσά χρόνια έχω να ακούσω αυτή την μελωδία ; Ήταν το τραγούδι που της αφιέρωνε ο αγαπημένος της , καιε φορά , πριν φύγει για τα ταξίδια του στο καράβια.

Άρχισε να κλαίει.

Μοναξιά. Δεν σε θέλω άλλο . Με έχεις καταστρέψει. Η ζωή μου ... Βασικά ποια ζωή μου; Μου την έχεις πάρει. Υπάρχει λόγος να ζω ; Να κάνω τι; Κανένας δεν ενδιαφέρεται για το αν ζω η όχι. Η μουσική σταμάτησε . Το τσιγάρο έσβησε. Η γυναίκα σηκώθηκε. Μπήκε στο σπίτι, κλείδωσε τις πόρτες , έκλεισε τα παράθυρα και οηγε στην κουζίνα. Μια σκέψη μόνο στο μυαλό της .

Άνοιξε το μεγάλο ντουλάπι, πήρε μαχαίρι που είχε για να κόβει τα χόρτα του κήπου και το κάρφωσε στην κοιλιά της. Μια κραυγή ακούστηκε και μετά ησυχία. Οι μέρες περνούσαν. Κανείς δεν αναρωτήθηκε για αυτήν . Ένας σκύλος, όμως μια μέρα , άρχισε να γαβγίζει πιλυ δυνατά , για αρκετή ώρα. Ένας περαστικός αναρωτήθηκε. Πλησίασε , προσπάθησε να μπει στο σπίτι . Τα κατάφερε. Βρήκε την νεκρή γυναίκα . Κάλεσε την αστυνομία.

Τίποτα το σπουδαίο. Την θάψαν και συνέχισαν την ζωή τους όλοι όσοι το έμαθαν φυσιολογικά . Μονάχα ο σκύλος , που και που , πηγαινε και καθόταν στα ξεραμένα πλέον γρασίδια της άυλης του σπιτιού.

Φ. Κ.

6.

Ο ήχος της πόρτας ηχεί μέσα στα άδεια δωμάτια η γυναίκα με τα μαύρα σηκώνεται και την κλείνει αφότου διαβεί έξω. Το αγιάζει χτυπά ελαφρά το πρόσωπο της και νιώθει ένα κύμα μελαγχολίας κοιτώντας την ήσυχη πλατεία. Ξεκίνησε να βαδίζει, είχε πολλά στο μυαλό της, ο αργος βηματισμός της έδινε χρόνο να σκεφτεί και η αναμνήσεις πλημμύριζαν το μυαλό της. Εδώ γεννήθηκε, εδώ μεγάλωσε και εδώ μάλλον θα πεθάνει , η γυναίκα με τα μαύρα παρά το μελαγχολικό κλίμα χαμογελούσε σαν παιδί που έχει τα γενέθλια του, σαν να έβλεπε κάτι που κανείς δεν μπορούσε να διακρίνει. Η διαδρομή της ήταν η ίδια όπως κάθε άλλη φορά, ξεκινούσε από το σπίτι της, διασχίζοντας την πλατεία και τελείωνε με την επίσκεψη στο μνήμα του αδικοχαμένου συζύγου της. Όμως η γυναίκα με τα μαύρα δεν είχε τίποτα μαζί της αυτήν την φορά μάλλον ζητούσε συντροφιά η ζωή δεν της φέρθηκε καλά και μόλις στάθηκε κοντά ξάπλωσε δίπλα του για μια τελευταία φορά

Γ. Κ.

7.

Καθώς το ραδιοφωνο συνεχίζει και τα πουλια αρχίζουν και ακουγονται, η γυναικα με τα μαυρα αναβει με ενα σπύρτο το καντηλάκι στην κουζίνα, και καθαρίζει τις διαφορες σταχτες που μπορει να επεσαν. Στη συνεχεια απο την κουραση της προηγουμενης βραδιας και της μεγαλης ηλικιας, παει προς το δωματιο της, στο οποιο παντα η μια πλευρα απο το διπλο κρεβατι ειναι φτιαγμενη τελεια. Ξαπλωνει, κλεινει τα ματια της, και απο συνηθειο απλωνει το χερι της προς την αλλη πλευρα του κρεβατιου, λησμονώντας και ευχόμενη καθε βραδυ, ολο αυτο που ζει να ειναι ενα ονειρο.

Την αλλη μερα η γυναικα σηκωνεται πολυ παραξενα. Ακουει εναν γνωστο ηχο , μια γνωστη μυρωδια και μια ορεξη στο σπιτι που της ητανε πολυ αγαπητη. Βάζει της παντοφλες της, σηκωνεται και παει προς την κουζίνα. Αναβει το μπρικι και βαζει να κανει καφε. Φτιαχγοντας τους καφεδες βγαινει στην αυλη της με τα χρωματιστα λουλουδια και τα πουλια να κελαηδουν στα δεντρα μεσα σε αυτη την ηλιολιουστη μερα, καθεται στο ξυλινο τραπεζακι της. Τα πουλια απορησαν. Λεγανε μεταξυ τους πως τους φαίνεται αρκετα παραξενο που μιλαει στην καρεκλα. Δεν την ειχανε δει να το ξανακανει αυτο. Καθως η γυναικα με τα μαυρα τελειωνει τον καφε της,μπαινει μεσα στο σπιτι της σιγα σιγα με τις παντοφλες της και ετοιμαζει μεσημεριανο.

Αφου εφαγε, μια ξαφνικη μαυρίλα καλυψε ολο τον ουρανο. «Για βροχη το βλεπω, και ητανε τοσο ωραια η μερα σημερα». Αρχιζε να βαζει τα ρουχα της μεσα στο σπιτι και εκλεισε τα πατζουρια. Η βροχη ητανε τοσο δυνατη που οι τρυπες απο την σκεπη της ητανε σαν να εκλαιγε. Καθως εβαζε κουβάδες μικρους η και μεγαλους κατω απο τις τρυπες για να μην χαλασει το ξυλινο πατωμα της, την επιασε μια αποτομη κουραση. Ξαπλωσε στο κρεβατι της και ηλιπιζε να περασει.

Το προσωπο της κοιτουσε προς το παραθυρο του κρεβατιου της που ειχε θεα την αυλη. Η αυλη στα ματια της ητανε το πιο φωτεινο μερος που υπηρχε σε ολο το σπιτι. Κατι σαν ασπιδα ηλιου. Ελαμπαν τα ματια της καθως κοιτούσε εξω. Στο τραπεζακι εξω παρατήρησε τον καφε που ειχε φτιαξει το πρωι. Η γυναικα με τα μαυρα πηρε μια ανασα και ειπε « του έχω πει τόσες φορές οτι τον καφε αυτος θα τον βαζει μεσα στον νεροχυτη οχι εγω...» κοιταξε προς τα πανω και με δακρυα στα ματια ενιωσε πιο ζωντανη απο ποτε. Εκλεισε τα ματια της.

I. Γ.

8.

Τελικά θα βγω. Δεν μου είναι εύκολο αλλά το έκανα. Είναι βράδυ άρα το σκοτος κυριαρχεί. Γύρω μου υπάρχουν ανοιχτά μαγαζιά με αρκετό κόσμο. Δεν περίμενα ότι όλος αυτός ο κόσμος κυκλοφορεί στους δρόμους αυτή την ώρα, αισθάνομαι περίεργα δεν έχω ξανά αισθανθεί κάτι παρόμοιο. Τα πόδια μου τα νιώθω μουδιασμένα ,η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή. Ελπίζω να μην συνεχίσει να μου συμβαίνει αυτό γιατί δεν μπορώ να το αντιμετωπίσω.

Συνεχίζω να περπατάω και προσπαθώ να βρω ένα μέρος να κάτσω .Βρηκα ένα μαγαζί το οποίο παίζει κλασική μουσική. Μου αρέσει μου θυμίζει το σπίτι μου. Κάθισα σε ένα τραπέζι απομονωμένο από τα υπόλοιπα γιατί δεν θέλω να δω και να επικοινωνήσω με άλλο κοσμο ακόμα. Δεν νιώθω έτοιμη. Ο σερβιτόρος έρχεται και με ρωτάει αν θέλω να μου φέρει κάτι. Είναι χαμογελαστός μου αρέσει αυτό. Του ειπα να μου φέρει μια λεμονάδα κρύα. Είναι το αγαπημένο μου την φτιάχνω πολύ συχνά στο σπίτι.

Η ώρα περνάει και εγώ ακόμα εδώ απολαμβάνω μόνη τη λεμονάδα . Ξαφνικά βλέπω αυτόν. Δε το πίστευα ήταν ο νέος. Δεν νομίζω να με είδε. Δε ξέρω τι να κάνω έρχεται προς τα εδώ. Με χαιρετάει μου λέει τι κάνω εγώ εδώ έξω. Απαντάω λέγοντας ότι ήθελα να πάρω αέρα. Του φάνηκε περίεργο. Δε κατάλαβα γιατί αλλά φαντάζομαι θα μου εξηγήσει. Σηκώθηκε... δε μου λέει που πάει... τον βλέπω να περνάει τη πόρτα και να φεύγει.

Δεν ξαναγύρισε ποτέ. Δεν τον ξαναείδα ποτέ. Δεν ξαναβγήκα ποτέ ξανά. Έμεινα σπίτι συνεχίζοντας να απολαμβάνω το αγαπημένο μου-λεμονάδα κρύα.

E. N.

9.

Ο νέος τελικά φεύγει από το σπίτι και η γυναίκα με τα μαύρα μενει μόνη της. Αρνήθηκε να τον ακολουθήσει,όμως βαθιά μέση της ήταν το μόνο που ήθελε να κάνει. Με το που ακούει την πόρτα να κλείνει την κατέκλυσε μοναξιά, ένιωθε πως το σπίτι την έπνιγε. Βρισκόταν σε δίλλημα. Να παραμένει λίγο ακόμα στην ίδια θέση ή να γνωρίσει τον κοσμο έστω και για λίγο;

Η μουσική που ηχούσε απτο μπαρ κινούσε το ενδιαφέρον της όλο και περισσότερο ώσπου σηκώθηκε και βάδισε προς την πόρτα. Στα χέρια της δεν κρατούσε τίποτα, σαν να άφηνε όλη την ζωή της σε εκείνο το σπίτι, και να ξεκινούσε μια καινούρια. Βγαίνει έξω και αντικρίζει το σκοτάδι. Οχι όμως το σκοτάδι του σπιτιού, ένα διαφορετικό. Ένα που είχε ζωντάνια, ένα που είχε το φως του φεγγαριού και των αστεριών. Δεν πιστεύει πως αρνήθηκε αρχικά να ακολουθήσει τον νεο.

Δεν θα άλλαζε αυτή τη στιγμή με τίποτα! Κοιτάει γύρω της, είναι αργά όποτε δεν υπάρχει κοσμος γύρω. Κι έτσι, μόνη της και παλι ,όμως αυτή τη φορά με την συντροφιά του φεγγαριού και της μουσικής που ακόμα ακουγόταν αχνά, φεύγει, έχοντας όμως εκπληρώσει την πιο πολυπόθητη επιθυμία της.

B. B.

10.

Το ραδιόφωνο συνέχισε να παίζει μέχρι το πρωί, μέχρι που η ηλικιωμένη γυναίκα ξυπνάει για να το κλείσει και να ξαναρχίσει τη μέρα της, φορώντας τα μαύρα ρούχα της και μιλώντας με τον εαυτό της. Μια σκέψη περνάει από το μυαλό της και ξαφνικά, σταματάει να μιλάει και σκέφτεται να αλλάξει λίγο τον τρόπο ζωής της και να βάλει λίγο περισσότερο φως και χρώμα.

Και έτσι τελικά αποφασίζει και βάζει σαν στόχο την επόμενη μέρα με το που σηκωθεί να ετοιμαστεί και να πάει μια βόλτα στον έξω κόσμο, προετοιμάζοντας όμως τα πράγματα για την επόμενη μέρα, διάφορες σκέψεις πέρασαν πάλι από το μυαλό της, αναμνήσεις από το παρελθόν.

Και ξαφνικά ένα ψυχοπλάκωμα την ξαναπιάνει και καταλήγει πάλι στις ίδιες σκέψεις και αρχίζει ξανά να παραμιλάει, αλλά αυτή τη φορά τα πράγματα είναι χειρότερα, οι σκέψεις είναι πιο έντονες και την βαραίνουν όλο και περισσότερο, μέχρι που πάει πάλι να ξαπλώσει, ανοίγει τις κουρτίνες να μπει το φεγγαρόφωτο, ανάβει το φως στην λάμπα του κοινοδίνου και βάζει το ραδιόφωνο να παίζει, μέχρι το επόμενο πρωί που ξημερώνει με το φως σβηστό, το ραδιόφωνο σταματημένο και την ηλικιωμένη γυναίκα να έχει αφήσει την τελευταία της πνοή.

I.K.

11.

Το αγόρι έφυγε. Τι να σχολιάσει το καημένο... Τον σταμάτησε μια γυναίκα για να πει τα δικά της. Μπορεί αυτό το παιδί να μη με θυμάται στο μέλλον, αλλά εγώ δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή τη συζήτηση. Χρειαζόμουν να μιλήσω σε κάποιον. Η απώλεια του συζύγου μου ήταν πολύ δύσκολη. Δεν έχω κανέναν πλέον στη ζωή μου.

Κάθισα και χάξευα τη σελήνη από το παράθυρό μου καπνίζοντας ένα τσιγάρο. Δεν κάπνιζα πάντα. Αφού πέθανε ο άντρας μου ξεκίνησα καθώς η μυρωδιά των τσιγάρων μου τον θύμιζαν. Πήγα για ύπνο. Φόρεσα τις πιτζάμες μου και ξάπλωσα. Ο ύπνος με πήρε σχετικά γρήγορα. Δεν δυσκολεύτηκα.

Στον ύπνο μου είδα τον Αντώνη, τον άντρα μου. Μου θύμιζε τα όνειρα που κάναμε μαζί. Πάντα θέλαμε να ταξιδέψουμε σε όλον τον κόσμο. Να γνωρίσουμε νέους ανθρώπους. Ήταν πολύ κοινωνικός. Με ρώτησε γιατί κάθομαι σπíti και μαραζώνω. Του απάντησα ότι έτσι νιώθω περισσότερο κοντά του... Ένωσα το τρυφερό άγγιγμά του και μετά τη φωνή του να μου λέει πως είναι πάντα εδώ, πως όπου και να πάω θα με προσέχει... Ανατρίχιασα μέσα στον ύπνο μου καθώς ένιωσα το άγγιγμά του. Δε ξέρω πως αλλά ένιωθα πως ήταν όντως εκεί. Με πρόσεχε...

Δεν του άρεσε που έμενα μόνη μου, που με έτρωγαν οι τέσσερις τοίχοι του σπιτιού. Που ο ήλιος με έβλεπε μόνο μέσα απ' τα παράθυρα. Μου είπε να βγω. Να βγω και να ξεσκάσω. Να μάθω να ζω με την απώλεια...

Αφού ξύπνησα αποφάσισα να αλλάξω τη ζωή μου. Το αλλάζω είναι μια δυνατή λέξη. Το βελτιώνω πιο πολύ μου ταιριάζει, αφού δε μου μένει και πολύς χρόνος να καταφέρω να την αλλάξω. Για αρχή αποφάσισα να κάνω κάτι απλό. Κάτι που ο μέσος άνθρωπος το κάνει καθημερινά. Να βγω να αγοράσω υλικά για να φτιάξω το αγαπημένο μου φαγητό. Να ευχαριστήσω πρώτα το στομάχι μου και μετά σιγά σιγά την ψυχή μου.

Γυρνώντας σπíti με χτύπησε αμάξι. Δεν έχουν όλες οι ιστορίες αίσιο τέλος... Πάνω που επιτέλους έκανα μια προσπάθεια να αλλάξω κάτι... Τουλάχιστον θα τον δω. Συγγνώμη αναγνώστη που δεν σου έδωσα ευτυχισμένο τέλος, όμως ένα θα σου πω: Τίποτα στη ζωή δεν

είναι δεδομένο. Αν θες να αλλάξεις το πως ζεις κάντο τώρα. Μην περιμένεις προτροπές από φαντάσματα...

Ε. Γ.